

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXX. De Scetiensibus Monachis, Origene, Didymo, Cronione,
Orsesio, Putubate, Arsione, Ammonio, Eusebio & Dioscoro fratribus, qui
Magni vocabantur: & de Evagrio Philosopho.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

καλεθόντα ἢ εἰς τὴν τάφρον ἔξασθαι,
καὶ ὄρουσι τρίτον πληξάσι τὴν γῆν ἡραχρή-
μα ἵνα ἀελύσαι τὸ ὕδωρ, καὶ τὴν τάφρον
πληρῶσαι ἐπὶ ἢ ἔξασθαι ἀπῆι, δεο-
μένων τῶν ἀμφιμωσέα γενέσασθαι παρ' αὐ-
τοῖς, οὐκ ἠνέχετο, φήσας μὴ εἶπαι τὰ τῶ ἀπε-
σάθαι, ἠνύσθη ἢ ἐφ' ᾧ ἦλθε.

A deinde in fossam descendentem orasse,
humumque ligone ter percussisse. Quo
facto statim aqua erupisse dicitur & fos-
sam complevisse. Porro cum Prior ora-
tione facta discederet, rogatus à Mona-
chis qui cum Mose erant, ut apud ipsos
gentaret, non obtemperavit; haudqua-
quam ejus rei causa missum se esse di-
cens: id verò propter quod venerat,
confectum esse.

Κεφ. λ΄.

CAPUT XXX.

Περὶ τῶν ἐν σκήτις μοναχῶν, αἰεθίου, διδύμου, κρονίου, ἰερῶν, πυτῦβατου, ἀρσίου, ἀμμωνίου, εὐσεβίου καὶ διόσκορου
ἢ ἀδελφῶν, ἢ μακρῶν λεγομένων, καὶ εὐαγρίου
ἢ φιλοσόφου.

B De Scetiensibus Monachis, Origene, Didymo, Cronione, Orfesio, Putubate, Arfione, Ammonio, Eusebio & Dioscoro fratribus, qui Magni vocabantur: & de Evagrio Philosopho.

ΕΝ τῷ τῷ ἵερίσῃ διέπεσον ἐν τοῖς σκή-
τεισ μονασθεῖσι, γενεαί μὲν, ὡρε-
θῆναι ἐν τῶν μαθητῶν ἀνιόντι & μεγάλα
περιλαμβανόμενοι καὶ διδύμου, καὶ κρο-
νίου, ἀμφὶ οὐκ ἑκατὸν καὶ δεκά ὀκταεταῖς γε-
ρονίας, καὶ ὁ μέγας δροσίον, καὶ περὶ εὐα-
γρίου καὶ δροσίον, ἢ σερραπίων, οἳ καὶ αὐτοὶ σύγ-
γραφοὶ ἀνιόντι τῷ μεγάλῳ ἐγγύοντο κατα-
γεγραμμένοι ἢ ἐν τῷ φιλοσοφίῳ, περὶ ἀν-
τιότι τῶν τῆδε μονασθεῖων τῶν δ' αὖ νεαν-
κῶν καὶ μέσῳ ἡλικίᾳ ἀγόντων, πολλοὶ καλοὶ
καὶ ἀγαθοὶ σὺν αὐτοῖς ἐγνωρίζοντο καὶ
ἀμμωνίου ἢ εὐσεβίου καὶ διόσκορου ἢ
ἀδελφῶν ἀλλήλοις ὄντας, μακρὰς ἐν τῆς
βίβλιας ὠκόμαζον λέγει ἢ τῶν τὸν ἀμ-
μόνιον εἰς ἀκρὴν φιλοσοφίας περὶ εὐσεβίου,
ἢ οὐκ ἔστιν ἢ ῥασώνης ἀνδρείως κρατῆσαι, καὶ
φιλολόγον εἰς ἀγανθρεῖας ὡς οὐκ ὡρεγέ-
ται ἢ διδύμου ἢ τῶν ἀλλῶν ἐκκλησιαστικῶν,
λόγους διεξελθεῖν ἐκ νέου μέλει τελειότη-
την ἀρτε, μηδενὸς γενέσασθαι ἐν πνεύματι γε-
νομένων μέλλων δὲ ποτε περὶ χειροτονίαν
ἐπιτοκῆς συλλαμβάνεσθαι, ὡς ἀνιόντων
οὐκ ἐπίσταν ἀπέναι τὰς ἐπ' αὐτὸν ἐληλυθό-
τας, διπλομένων τὸ ἔσ, ἀπὶτε ἔφη λοιπὸν γὰρ
ἢ ἑκόντα μὲ ὁ ἱερατικός νόμος συγχωρεῖ
χειροτονεῖσθαι ἀρτίον γὰρ χρῆναι τὸν ἱερεῖα κα-
τασθῆσθαι ἀναχωρησάμενος δὲ, ἐπὶ τὰς
ἐργασίας ἰσθαιόσις φυλακίᾳ, τῆ δὲ ἐκκλη-
σιαστικῶν μὴδὲν μέλει, ἢ μόνον ἀρτίον
ἢ τοῖς τρεῖσι οἱ ἱερεῖς, αὐτοῖς ἀνέστρεψαν

Eodem tempore in Monasteriis Sce-
tis claruerunt, lenes quidem, Ori-
genes, qui ex magni Antonii discipulis
adhuc superaret: & Didymus, & Cro-
nion annos natus decem supra centum:
& magnus ille Arfifius, & Putubastes &
Arfion ac Serapion; qui & ipsi magni
Antonii temporibus æquales fuerunt.
Cumque in monastica Philosophia con-
fenuissent, tunc temporis monasteriis il-
lic sitis præerant. Ex junioribus vero &
in media adhuc ætate constitutis, multi
probi atque honesti viri unà cum supe-
rioribus illis florebant. Inter quos Am-
monius, Eusebius ac Dioscorus: qui
cum fratres essent, ob staturæ procerita-
tem magni vocabantur. Porro hunc
Ammonium ad culmen monasticæ Phi-
losophiæ pervenisse narrant, & volupta-
tem ac desidiam forti animo superasse.
Idem admodum studiosus fuisse dicitur:
adeo ut Origenis, Didymi, & aliorum
Ecclesiasticorum scriptorum libros dili-
genter evolveret. Ab incunte autem
ætate ad extremum vitæ diem, nihil
digne coctum præter panem gustasse fer-
tur. Cum vero aliquando capiendus esset
ut Episcopus ordinaretur, nec rogando
perluadere potuisset iis qui ad ipsum ca-
piendum venerant, ut abirent; abscissâ
sibi auriculâ: abite, inquit. Posthac enim
ne quidem si vellem, sacerdotalis lex me
ordinari sineret. Integri enim corporis sa-
cerdotem constitui oportet. Illi di-
gressi, posteaquam intellexerunt, Judæis
quidem hæc observanda esse: Ecclesiam
vero de corpore non curare, dummodo
sacerdos integer sit moribus, denuo

Rrrr iij

redierunt, eum comprehensuri. Tum ille juravit, se linguam quoque sibi praecisurum, si vim facere tentassent. Quibus illi minis perterriti, abcesserunt. Hinc porro factum est, ut Ammonius iste Parotes, id est, auricula mutilus vocaretur. Haud multo post, sequentis scilicet Imperatoris temporis, Evagrius sapiens cum illo familiariter vixit. Vir doctus in primis, & tum intelligendi facultate, tum dicendi copia praeditus: & in distinguendis cogitationibus quæ aut ad virtutem, aut ad vitium tenderent, sagacissimus: & quomodo illæ quidem excolendæ, hæ vero cavendæ sint, consultor idoneus. Verum quod quidem ad doctrinam attinet, qualis quantusque vir fuerit, libri quos posteris reliquit, satis declarabunt. Moribus vero moderatis fuisse dicitur, & ab omni fastu & arrogantia ita alienus, ut nec jure merito laudatus, præconiis intumesceret; nec immerito vituperatus, contumelias iniquo animo ferret. Ortus hic fuit ex urbe Iberis quæ ad Euxinum Pontum sita est. Philosophiam vero & sacras literas didicit sub Gregorio Episcopo Nazianzi. Qui dum Constantinopolitanam Ecclesiam administraret, eum archidiaconum habuit. Cumque vultu esset eleganti, & exquisito vestium cultu uteretur, quidam ex proceribus Zelotypus, eum uxori suæ familiarem esse intelligens, interficere molitus est, Cumque insidiatores opus ipsum aggressuri essent, dormienti Evagrio Deus terribilem quandam ac salutarem in somnis visionem ostendit. Videbatur enim sibi quasi in scelere deprehensus, manus ac pedes ferro vinctos habere. Et cum in iudicium ducendus ac supplicio afficiendus esset, quidam ad eum accedens sacrum Evangeliorum codicem demonstravit, pollicitus modo ex urbe egredi velle, se illum vinculis liberaturum: jurareque illum iussit, se ita facturum. Ille tactis Evangelis, ita se facturum juravit: & solutus vinculis, confestim è somno excitatus est. Divinoque obtemperans somnio, præsens periculum evitavit. Porro cum apud se statuisset vitam sibi monasticam excolendam esse, Constantinopoli profectus est Hierosolyma. Aliquanto post tempore ad visendos Monachos, qui in Sceti philosophabantur profectus, illic degere constituit.

αὐτὸς συλληφόμενοι τὸν ἄνδρα ὃ ἡ μὴν καὶ τὴν γλῶσσαν τεμῆν διαμόσατο, εἰ βίαια αὐτὸν παρεθλίεν· δέισαντες ἐν τὴν ἀπειλήν, ἀπέχωρον αὐτὸς ὃ ἐντεθεὶν ἀμμώνων ὁ παρώτης ὠνομάζετο τῷ ὃ μεταπολεῖ Ἰππὸς τῆς ἐχομένης βασιλείας, συνην ἐνάγκη ὁ ὄφρος· ἐλλόγιμο ἄνης, νοῆσαι τε καὶ φράσαι δεινός, ἵε Ἰππὸν ὁ διακεῖναι ὅτι παρὰ τὴν κακίαν ἀγνοίας λογισμὸς καὶ ἰκανὸς ὑποθέσας, ἢ χρεὶ τὰς μὴν Ἰππὸν εὐεῖν, τὰς δὲ φυλάξασθαι ἀλλ' οἱ μὴν πρὶ λόγους ἢ ὅτι δειξασθαι γραφαὶ αὐτὸς κατέλιπεν ἐλέγξασθαι καὶ τὸ ἦθ ὁ μέτριον, τύφαστε καὶ ὑπερφίας τὸ σέτον κράειν, ὡς μήτε δικαίως ἐπανεμας ὀγκῶσαι τοῖς κρότοις, μήτε ἀδίκως λυδορέμω, ἀγανακτεῖν ἐπὶ ταῖς ὑβρεσὶν ἐγείρει ὃ τῷ μὴν γῆραι, ἰσθῶν πολίτης παρὰ τὸ καλεμένω ἐυξείνω πόνῳ· ἐφιλοσόφησε ὃ καὶ ἐπαιδεύθη ὑπὸ γρηγορίῳ τῷ ἐπισκόπῳ καζιανζῆ τὰς ἱερὰς λόγους ἠνίκα ὃ ἐπετροπέε τὴν ἐν κωνσταντινῶν πόλει ἐκκλησίαν, ἀρχidiaconon αὐτὸν εἶχεν ἀσείον δὴ ὅλα τῆ ὄνει καὶ πρὶ τὴν ἐδοῖτα φιλόκαλον, μαθὼν περὶ τῶν ἐτέλει ζήλοτυπὸν γνώριμον εἶναι τῆ γαμῆ, θάνατον αὐτῷ ἐμμηχανάτο εἰς ἔργον ὃ παρὰ ἐπέσας μελλούσης τῆς ἐπιεχλῆς, καθευδὼν αὐτῷ, φοβερὰν πῆν καὶ σωθῆλον ὄνειρα ὄνιν ἐππέμπει τὸ θεῖον ἐδοξε γὰρ ὡς ἐπὶ ἐγκλήματι συλληφθεῖς, σιδηρῶν δεδεῶσθαι πόδας καὶ χεῖρας· μέλλοντί τε αὐτῷ εἰς διασθεῖον ἀγεῶσθαι καὶ τιμωρίαν ὑπέχεν παρὰ τὸν πρὶ ὑπέδειξε τὴν ἱεράν τῶν ἐγαγγελίων βίβλον καὶ ὑπαγνεῖτο, εἰ τῆς πόλεως ἐξέλθοι, τῶν δεσμών αὐτὸν ἀπαλλάξεν, καὶ ὅτι τὸτο ποιήσει ὄρκον ἀπήτει ὃ δὲ τὸ βίβλα ἐφ' ἀναμῶν ὃ μὴν ὄδε πρὸ ἄξεν ἐπωμόσατο· διαφθεῖται τῷ δεσμῷ, αὐτίκα ἐξηγήθη καὶ τῷ θεῷ ὄνειρω πειθεῖς, διέφυγε τὸν κίνδυνον εἰς τὸ τε λαβὼν χρῆναι μελίναι τὸν ἀσκητικὸν βίβλον ἐξεδήμησεν ἐν κωνσταντινῶν πόλει εἰς ἱερόσολυμα· καὶ μὴ χρόνον πῆν παρὰ γῆραι ἐπὶ θείαν τῶν ἐν σκήτει φιλοθεῖων, ἡσυχασε τὴν ἐνθάδε διατριβήν.